

Biblióra – 2022. szeptember 06.

Előfóhász: „A vámszedők és a bűnösök mindnyájan Jézushoz igyekeztek, hogy hallgassák őt. (Lk 15,1).” Ámen.

Ének: 135. zsoltár: 1-3.8. versei: „Áldjátok az Úr nevét...”

Előima:

Dicsérünk, Téged Krisztus, Aki a halál megrontója vagy, mert Benned látszik igazán az élet. Köszönjük, hogy nagyobb vagy mindennél és drága tetteid, üres sírod, feltámadásod utáni megjelenéseid arról tanúskodnak, hogy az evangélium örök és dicső. Örömhírrrel a szívünkben jövünk Hozzád most is, amikor összegyűjtöted népedet, hogy mi is a feltámadás tanúi legyünk. Jöttünk, mert hívtál, hogy táplálkozzunk. Megyünk, mert küldesz a világba, ahol kevesen tudnak Rólad és arról, amit elvégeztél. Kérünk, szólj ma hozzánk teljesen személyesen. Hadd legyünk Előtted csendes szívvel és békével, életünknek Istenében (270. dicséret), hadd érezzük, hadd lássuk szívünk Urát, hadd tapasztaljuk, hogy nem tanmese az élet, hanem küszködés, teher, gond, de Melletted és Veled áldott szolgálat. Így kérünk, tekints le pozsonyi seregecskédre, oktasd, neveld, ápold és gondozd, hogy valóban szívvel-lélekkel, kézzel-lábbal el tudja mondani, mi minden van benne. Jöjj, álld meg bibliáoránkat, és tedd teljessé Igéd és Lelked által mindazt, ami belőlünk most ebben a pillanatban hiányzik. Erősítsd meg szolgálattévőt, és biztasd a testvéreket, hogy egymás hite által épüljünk. Krisztusért, a mi Urunkért kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Ószövetségi alapige: Mózes I. könyve 25. fejezet

„Ábrahám ismét megnősült, feleségének Ketúrá volt a neve. Ő szülte neki Zimránt, Joksánt, Medánt, Midjánt, Jisbákot és Súahot. Joksán nemzette Sábát és Dedánt. Dedán fiai lettek az assúriak, a letúsiak és a leummiak. Midján fiai pedig: Éfá, Éfer, Hanók, Abídá és Eldáá. Ezek mind Ketúrá leszármazottjai. Ábrahám azonban Izsáknak adta mindenét, a fiaknak, akiket másodfeleségei szültek Ábrahámnak, Ábrahám csak ajándékokat adott, és még életében eltávolította őket fia, Izsák mellől kelet felé, egy keleti országba. Ábrahám életkora, amit megért, százhetvenöt év volt. Akkor elhunyt Ábrahám, meghalt késő vénységében, öregen, betelve az élettel, és elődei mellé került. Fiai, Izsák és Izmael temették el a makpélai barlangban, Efrónnak, a hettita Cóhar fiának a szántóföldjén, Mamréval szemben, azon a szántóföldön, amelyet Ábrahám a hettitáktól vett meg. Ott temették el Ábrahámot, ahol Sárát, a feleségét. Ábrahám halála után megáldotta Isten az ő fiát, Izsákot. Izsák a Lahajrói-kútnál lakott. Ez Ábrahám fiának, Izmaelnek a nemzetsége, akit az egyiptomi Hágár, Sára szolgálóleánya szült Ábrahámnak. Így hívták Izmael fiait nevük és nemzetségük szerint: Izmael elsőszülöttje volt Nebájót, azután következett

Kédár, Adbeél és Mibszám, továbbá Mismá, Dúma és Masszá, Hadad, Témá, Jetúr, Náfis és Kédma. Ezek Izmael fiai, és ez a nevük falvaik és sáttortáboraik szerint: tizenkét fejedelem, törzseiknek megfelelően. Izmael életkora százharminckét esztendő volt. Akkor elhunyt, meghalt, és elődei mellé került. Izmael utódai Havilától Súríg tanyáztak, amely Egyiptomtól keletre, Assúr felé van. Szembeszálltak a testvértörzsekkel is. Ez Izsáknak, Ábrahám fiának a nemzetsége: Ábrahám nemzette Izsákot. Izsák negyvenesztendő volt, amikor feleségül vette Rebekát, az arám Betúél leányát, az arám Lábán húgát Paddan-Arámból. És Izsák könyörgött az Úrnak feleségéért, mert meddő volt. Az Úr pedig engedett könyörgésének, úgyhogy teherbe esett Rebeka, a felesége. De fiai tusakodtak a méhében. Akkor ezt mondta Rebeka: Ha így van, minek is élek? Elment azért, hogy megkérdezze az Urat. Az Úr pedig ezt mondta neki: Két nép van méhedben, két nemzet válik ki belsődből: az egyik nemzet erősebb lesz a másiknál, de a nagyobbik szolgál a kisebbnek. Elérkezett szülésének a napja, s íme, ikrek voltak a méhében. Világra jött az első: vörös volt, és mindenütt szőrös, mint a daróc. Ezért Ézsau nevezték el. Azután világra jött a testvére, kezével Ézsau sarkába kapaszkodva. Ezért őt Jákóbnak nevezték el. Izsák hatvanesztendő volt, amikor ezek megszülettek. Amikor a fiúk felnőttek, Ézsau a vadászathoz értő, szabadban élő ember lett, Jákób ellenben a szokásokat tisztelő sátorlakó. Ezért Izsák Ézsaut szerette, mert ízlett neki a vad, Rebeka viszont Jákóbot szerette. Egyszer Jákób valami főzeléket főzött, amikor Ézsau fáradtan megjött a mezőről. Ézsau azt mondta Jákóbnak: Hadd egyem ebből a vörös ételből, mert fáradt vagyok! Ezért nevezték el őt Edómnak. De Jákób azt felelte: Add nekem érte azonnal az elsőszülöttségi jogodat! Ézsau ezt mondta: Mindjárt éhen halok; mit számít nekem az az elsőszülöttségi jog? Jákób azt felelte: Akkor esküdj meg nekem azonnal! Ézsau megesküdött neki, és eladta az elsőszülöttségi jogát Jákóbnak. Jákób ekkor adott neki kenyeret és lencsefőzeléket. Ézsau evett, ivott, azután fölkel, és elment. Ennyire semmibe vette Ézsau az elsőszülöttségi jogot.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-4. versek

A Biblia teljesen lencsevégre akarja kapni Ábrahámnak az életét. Az utolsó fejezet beszámol azokról a nemzetségekről, amelyek Tőle származnak. Sára halála után Ábrahám újból megnősül egy Ketúra nevű nővel. Sára után nemcsak fiával, a kiválasztottal vigasztalódik, hanem Isten ad mellé újabb társat, de a Ketúrától származó fiai nem hordozzák az ígéretet. Dedán és Midján gyermekei olyan nomád törzsek voltak, amelyek Dél-Palesztínában és Arábiában éltek.

Az ígéretekbe beletartoznak, hiszen mint a parton a homok, vagy az égen a csillag, rájuk is vonatkozott, de a fiúra tett ígéretek nem hordozzák azt. A Midján gyermekei és Izráel gyermekei éppen az egymás melletti közelség miatt

később nagyon is idegenekké váltak. Sok az örökös, megnövekednek a gondok!
Sok az örökös, megnövekednek a terhek!

5-11. versek

Ábrahám nemzetsége Ketúrától és Hágártól le van ugyan jegyezve, de Ábrahám egész életében arra törekedett, hogy kihangsúlyozza, ki az örökös Isten ígérete alapján. Az örökség Izsáké minden áldással együtt, de az ajándék kijár minden gyermeknek. Hogy mit takart az ajándék, nem tudjuk, de az biztos, hogy gyermekeit eltávolítja Izsák közeléből, és úgy küldi el őket a világba, hogy azok találják meg a helyüket és éljék a saját életüket.

Ábrahám végül éppen száz évre rá, ahogy megpillantotta az ígéret földjét, elhunyt. A halállal kapcsolatban egy ítéletes ígét használ a szentíró: *„Elpusztult minden élőlény, amely a földön mozgott: madár, jószág és vadállat, a földön nyüzsgő minden egyéb élőlény és minden ember (IMÓZ 7,21).”* A hit ősatya sem mentes a haláltól. Megkapta életében az ígéret gyermekét, sőt megadatott neki gyermeke választottjának a látása, de a halál elől nem tudott elmenekülni. Isten ítélete azonban mérséklődik Ábrahám életében olyan szavakkal: *„betelve az étellel...”* *„Elődei mellé kerül...”* *„Isten pedig nem a holtak Istene, hanem az élőké (Mt 22,32).”* *„Jó az öreg a háznál!”* – mondták a régiek, mert tudták, hogy a hitben megélt élet áldásait tovább kell adni. A betelt élet mindenki számára ajándék, Isten ezt Ábrahámtól nem vette el: *„Vén emberből csúfot ne tégy, inkább szolgálatára légy! Gondolj arra, hogy majd egyszer te magad is megöregszel!”* (Pálóczi Czinke István Arany Ábécéje)

Haldoklók mellett megállva milyen jó látni azt, hogy Ábrahám betelt az étellel és elődei mellé került. Fiai, akik megálltak sírja mellett, láthatták, hogy mit jelent az élet és a halál mezsgyéjén megállni. Az élők Istene, a Mindenható Isten úgy állt Ábrahám mellett, aki nemcsak mankó volt, hanem a legteljesebb segítség. Ábrahám halála összehozta a fiait, de a gyermekek ezután újból visszatérnek a hétköznapiakba. Izsák válik a lelki örökség hordozójává és milyen jelképes, hogy éppen ott lakik, ahol a menekülő Hágár tapasztalta a LÁTÓNAK, a MINDENT LÁTÓNAK a hatalmát és támogatását. A forrás Hágár és Izsák életében is az a víz volt, ami kiömlött és felüdítette lelkét Isten ajándékaként. A forrás az a kút, amiből mi is merítünk. Fontos, hogy a kút lakhelyünk részese legyen, mert egyedül Jézus az *„élet-kút vagy lüktetés, Vízmerítési drága hely, Ó, buzogj fel bennem és Öröklét felé emelj.”* (300. dicséret 4. verse)

12-18. versek

Izmael törzsei később sok esetben megkeserítették Izráel életét. Ők alkották azokat a törzseket, amelyek Izráel történetében támadó ellenségnek bizonyultak vagy épp ők lettek azok, akik Izráel szívét elhajlították az egy igaz Isten imádatától. A királyságuk ellen Isten is harcol, a harag serlege rájuk is kiöntetik,

királyságuk elpusztul. (lásd Jer 25,23) Az arábiai sivatagban otthonra lelnek és nomád életmódot folytatnak. Izmael jellemzése a következő volt: *„Szilaj ember lesz ő, akár egy vadszamár. Kezet emel mindenkire, de őrá is mindenki; nem törődik testvéreivel, úgy választ táborhelyet magának (IMóz 16,12).”*

Három asszony: Sára, Hágár és Ketúra, valamint egy férfi, Ábrahám. Ezek a népek Isten kegyelmének az ujjlenyomatai, de megítélésük attól függ, hogy hogyan is viselkedtek a választott néppel, milyen viszonyt ápoltak az ígéret gyermekeivel.

19-34. versek

Izsák nemzetségtáblázata épp olyan nehezen indul, mint Ábrahámé. Húsz év meddőség alatt Izsák megtanul imádkozni. Isten próbára teszi az ő türelmét és személyes hitét, mint egykor édesanyját és édesapját. Emellett a várandóság ideje sem egy leányálmom. Várt sokat várt Rebeka, de az utolsó időben szinte vajúdik, amikor ikrei, két nemzetség viaskodik benne, majd pedig a szülés után körülötte és sajnos segítségével is.

Nehéz szülés volt Rebeka szülése, mint minden élet az. A hit útja nehéz szülés, épp ezért kérdez rá Rebeka az Úrnál még a szülés előtt, milyen folyamat megy végbe az életében. Mire akarja Isten megtanítani a várandóság időszakával? Mire akarja felkészíteni Isten a várandóság időszakával? Rebeka nagyon jót, alkalmasat, sőt a LEGALKALMASABBAT kérdezi meg, hogy mi van és mi lesz. Isten pedig elmondja, hogy kik vannak a méhében?

Vajon, drága nőtestvéreim, várandóságotok idején kérdeztétek az Urat, hogy mi lesz a ti gyermekeitekkel? Csak a rossz várandóság, csak a nehéz szülések visznek bennünket az Úr elé? Kérdeztük az Urat, hogy az anyaméh gyümölcse valóban jutalom lesz mindenki számára? Megérdemelt áldás vagy nehéz szülés, nehéz együttélés, kemény harcok színtere lesz a családom?

Rebekát Isten felkészíti, mert jót és JÓTÓL kérdezett. Az első gyermek, vörös, vagyis szőrös: Észaú. A második: az előző gyermek sarkát, mardosó, vagyis meg akarja előzni. Fogja, erősen tartja, felül akar kerekedni az elsőn. Micsoda botrány: A nagyobbik szolgál a kisebbnek. Visszarántani, visszatartani, megragadni. Jákób a harcos, aki kész az elsőszülöttségi jogért viaskodni.

De vajon ki lesz az elsőszülöttségi jog hordozója? Hogyan alakul az élet? Észaú egy bohém ember, vadász, a halál szinte ott jár-kele vele együtt. A vadon ember, természeténél fogva is vad, akar, kell neki minden, amit meglát, de a jogok, a kötelességek nem mondanak neki sokat. Ő így ilyen természettel nehezen lehetett volna a lelki örökség továbbvivője és kiimádkozója. Igen, van olyan helyzet, amikor az elsőszülött nemcsak lemond a jogairól, hanem elveszíti azokat. Az áldás Isten szuverén döntése, nem lehet kieroszakolni, nincs semmilyen szokáshoz kötve. Itt nem érvényes az „így szokás” – az „így kell lennie” elv.

Ahogy Ő akarja, úgy lesz. Isten akarata felülírja a törvényt, az előírást, a szabályt. Az áldáshordozó az, akit Ő kiválaszt.

Ézsaú vadász, és ez azt jelenti, hogy öl és gyilkol. A vadon embere, ott él, ahol a pogány népek bizony a bálványimádást végzik. Jákóbot ezzel szemben istenfélőnek nevezi, mint Jóbót, Nóét, vagy Ábrahámot. Ő sátorlakó, és azok között Isten lakozik: *„Mert Istened, az Úr veled jár a táborban, hogy segítségedre legyen, és kezvedbe adja ellenségeidet; legyen azért a táborod szent, ne lásson ő nálad semmi szemérmertlenséget, különben elfordul tőled (VMóz 26,15).”*

A sátor a gyülekezés helyszíne: *„De József sátrát megvetette, nem Efraim törzsét választotta,... (Zsolt 78,67).”*

Végül a tál lencse nagyon beszédes. Ézsaú fellengzős. Éhesen érkezik meg a mezőről. Mindent odaadna egy kis főtt ételért. Jákóbot pedig igazán most kapaszkodik és akaszkodik rá. Az elsőszülöttségi jog vagy egy tál lencse? Ami pedig még szörnyűbb, hogy Jákóbot esküvel teszi nyomatékosra a kérését az ételért. Ézsaú nem ad hálát az ételért és az italért a menny és föld Urának, hanem az elsőszülöttségi jog átengedésénél is csak magáról beszél. Egy fikarcnyi hit vagy szentség jelenléte nem található Ézsaú megnyilvánulásában. Én a halálhoz közel álló ember vagyok, mire nekem az elsőszülöttségi jog. Odadobja a drágagyöngyöt, az értéket, azt, ami az Úrhoz köti, a semmiért, az ételért. Tanuljuk meg: *„Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, béke és öröm a Szentlélekben, mert aki így szolgál Krisztusnak, az kedves Isten előtt, és megbízható az emberek előtt. Arra törekedjünk tehát, ami a béke és az épülést szolgálja. Étél miatt ne rombold le az Isten munkáját (Róm 14,17-20a).”*

Lemond az élő Isten előtt tett esküvel a halálfélelme miatt a hites előjogairól. Az elsőszülött Istenhez tartozik: *„Ne késlekedj adni abból, amiből bőséged és felesleged van! Elsőszülött fiadat add nekem (IIMóz 22,28)!”*

A biztonság, hogy Istenhez tartozom, hogy Ő igazított meg az Úr Jézus Krisztus által, hogy szívemben ezáltal lehet csak igazán béke és Szentlélekben való öröm, pótolhatatlan. Ézsaú életének az alapja nem a hit, hanem az erő. Az ő saját emberi természete az ereje. Abban bízunk és abban remélünk. Milyen nagy csalódás lesz ez Ézsaú életében, amikor az áldásosztásnál potyognak a könnyei.

Csalódik az ember, amikor erejére támaszkodik. Fáradékony, por-emberek vagyunk. A halál ott van felettünk, de az életünket nem erővel és nem hatalommal oldjuk meg, hanem azzal az erővel, amely a mennyből származik. Erőt kapunk (ApCsel 1,8), de az nem a mi erőnk. Energizált emberekké válunk, de nem a saját energiahordozónk által. Isten hordoz bennünket. Ő a mi segítségünk és pajzsunk, benne reménykedünk, Ő a mi szívünk öröme, vagyis minden. (ld. Zsolt 33,20-22) Nagy megdöbbenés, felháborító valóság, de most értjük csak meg igazán: *„A nagyobb szolgál a kisebbnek.”* Miért? *„Hol hit, ott szeretet, Hol szeretet, ott béke, Hol béke, ott áldás, Hol áldás, ott Isten, Hol Isten ott szükség nincsen.”* (Házi áldás)

Közének: 171: „Megáll az Istennek Igéje...”

Újszövetségi alapige: Pál apostol első levele a Korinthusiakhoz 15,1-11

„Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet be is fogadtatok, amelyben meg is maradtatok. Általa üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdettem is nektek, hacsak nem hiába lettetek hívőkké. Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam: hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint, eltemették, és feltámadt a harmadik napon az Írások szerint, és megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek. Azután megjelent több mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még mindig élnek, néhányan azonban elhunytak. Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak. Legutoljára pedig, mint egy torzszülöttnék, megjelent nekem is. Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, aki arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak nevezzenek, mert üldöztem Isten egyházát. De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme. Azért akár én, akár ők: így prédikálunk, és így lettetek hívőkké.”

Szeretett Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-2. vers

Pál apostol a korinthusi testvéreket arra emlékezteti, hogy nekik nem Jézus történeteket mesélt, hanem kemény eledellel táplálta őket, az evangéliummal. Mi is lehetett ennek az evangéliumnak a teljes tartalma? Komoly igei fejtegetés az Ószövetségi igék alapján, amelyek Jézus szenvedését, messiási ígéretek tartalmazzak. Az Ószövetséget magyarázta nekik teljes határozottsággal, amely igéket Jézusra vonatkoztatott. A kemény eledel, annak magyarázata. Ő igazolta mindezt, hiszen a közösségből hitre jutottak.

Üdvözítő ereje van az evangéliumnak. Életre hívó üzenete van a Jézusról szóló örömhírnék. Nem töltelék-beszéd ez, hanem erő és hatalom mindazok életében, akik tudják, hogy Isten terve milyen csodálatos és Jézus Krisztus által beteljesült. A korinthusi gyülekezet tagjai hitre jutottak, az evangélium eljutott hozzájuk, de Pál apostolban van egy kis kétely, ugyanis előfordulhatott, hogy nem mindenki tudott mit kezdeni Jézus feltámadásával. Nem volt ez egy kiforrott, stabil hit, hanem éretlen, durva, érces hit jellemezte őket, amelyen még sokat kellett csiszolni. Elhamarkodott döntés, amely mögött elcsúszott a lényeg.

Ma első üzenete Isten Igéjének éppen ez: Hitre jutásunk stabil, sziklaszilárd hitet eredményezett az életünkben? Hitünk hegyeket mozdíthat meg? Hitünk Jézus Krisztusban és az Ő megváltó munkájában rendíthetetlen? Hitünk nem inog meg? Személyes meggyőződésünk nem laposodik el?

3-4.vers

Pál apostol áthagyományoztat: Átvettem, átadtam. Az evangélium olyan erővel hat, hogy nem lehet önmagam számára megtartani. Mindent tovább kell adni. Pál apostol a pogányok apostola, és úgy szólja az Igét, mint Mestere. Megfogalmazza, megrágja, de a tartalom ugyanaz. Fontos, hogy milyen magyarázati módszereket használ, de a lényeg mindig ugyanaz. Az indok egy: Krisztus meghalt bűneinkért az Írások szerint.

Az Írások szerint: Ószövetségi írások:

1. Ezékiel próféta könyve 37, 1-14: beszél a hús-test és a csontok feltámadásáról. Isten hatalmába van ezt elvégezni és Lelke által fogja mindezt kimunkálni.
2. Hóseás próféta könyve 6,1-2: két adatot találunk ebben az igeversben: a feltámadás napját és a harmadik napot.
3. Jób könyve 19,25-26: a feltámadásról beszél, amiben az ember identitása megmarad.
4. Ézsaiás próféta könyve 25,8-9: a feltámadást említi, porból való felélesztéshez hasonlítja.
5. Dániel próféta könyve 12,1-2: kollektív – csoportos feltámadásról olvasunk
6. Zsoltárok könyve (16, 17, 73, 88, 115): sok apró részlet bukkan föl, egészen az ember leheletnyi életén keresztül, a Seol képén keresztül, Isten megelevenítő hatalmán keresztül, amikor is az ő orcáját meglátják az Őt dicsőítők.

Az evangélium olyan örömhír, amely nemcsak az életről, hanem a halálról, nemcsak a halálról, hanem a feltámadásról, nemcsak a feltámadásról, hanem a Jézus megjelenéseiről is szól. Aki ezt az igazságot hirdeti, hinnie kell, hogy Krisztus előttünk járt mindenben. Az Ő útja a mi utunk is, hiszen ahol Ő van, mi is ott leszünk, ígérete szerint, (ld. Jn 14) és az Ő ígéretei visszavonhatatlanok. (Róm 11, 36-39) Az Írás (Az Ószövetség) rámutat mind arra, ami Jézussal történt. Ami történt, megtörtént, de vajon a mi hitünk ezáltal erősödött? Elhisszük, személyes meggyőződésünk, hogy kicsoda Krisztus és életének milyen állomásai vannak? Tegyük csak magunkévá az Apostoli Hitvallás szavait. Vegyük sorra a Jézus-mozzanatokat, és rádöbbenünk, hogy milyen súlya van annak a hitvallásnak, ami bennünket érint.

5-8.vers

Pál apostol nyíltan beszél arról, hogy a feltámadott Jézus kinek jelent meg. Mindenképpen szem előtt kell tartanunk az ige igazságát: **„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent (Mt 5,8).”** Csak a tisztaszívűeknek jelenik meg, nem az ellenségeinek, habár a végső órában ők is látni fogják, azok, akik általszegezték. (ld. Jel 1,7)

Miért Péter az első? Péternek, Kéfásnak, a sziklának különös tekintélye van az apostolok között. Feltehető, hogy nagy volt Péter tekintélye Korinthusban is. A következő a Tizenkettő, vagyis Jézus szűkebb családja. Pál számára és a gyülekezet szempontjából is fontos, hogy egy olyan tanítványi kört mutasson be, ahol Jézus valóban nemcsak élt és mozgott, hanem megjelenéseivel erősítette a hitet, reménységet és szeretetet közöttük és bennük feltámadása után.

A következő adatot homály fedi: megjelent mintegy 500 embernek egyszerre. Nem tudjuk, hogy kire gondol Pál apostol. A szélesebb tanítványi kör 70 tagból állt, és igaz, hogy Jézus megvendégelt az evangéliumok híradásai alapján 4000, és 5000 embert, de egyszerre 500 embernek csak valamilyen zsinat, közösségi összejövétel, népgyűlés alkalmával jelenhetett meg. Pál apostol ezeket a dolgokat a Jézus személye iránti hitelesség miatt írja le, hogy senki se gondolja, hogy csak „a bennfentesek” látták őt, hanem Jézus igenis a közösség tagjai, a gyülekezet miatt van jelen mindenütt, hogy erősítse a tanítványi sereg feltámadásba vetett lankadó hitét.

És emellett van még egy fontos megjegyzés: sokan közülük még élnek, de többen meghaltak. Sokan olyan elgondolással éltek, hogy aki látta az Urat, nem hal meg. A feltámadott Úr nem halhatatlanságot ajándékoz az embernek, hanem visszaadja – megadja az örök élet reménységét. El vagyunk tévedve, ha a látást és a meghalást összekeverjük. Jézust látni, nem azt jelenti, hogy itt a földön örök időkre vele leszünk: *„Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézust várjuk üdvözítőül (Fil 3,20).”* Aki erre a földi életre rendezkedik be örökre Jézussal, eltévedt juha az Úr Jézusnak.

Az apostoloknak való megjelenést sem hagyja el. Nekik is megjelent az Úr. Jakab van megemlítve és a többiek, akik apostolokká lettek. A választottak is meglátták Krisztust és az elhívottakban és kiküldöttekben is mélyen élt az, hogy Jézust látták.

Végül Pál apostol. A láncszemek végén ott van Ő is. Legkisebb, torzszülött. Pál apostol tudja, hogyan indult. A hitelesség szempontjából Ő betartja a sorrendet, nem változtat rajta. Nem ő volt az első. Tudja, hogy ki az első és tudatosítja azt is, hogy ő az utolsó, hiszen neki Krisztus már mennybemenetele után jelent meg a damaszkuszi úton. Ő már más kategória, de beleesik a szolgálattevők bizonyosságába. Semmi sem kicsinyíti az ő szolgálatát. Az indulása nehéz és göröngyös volt, de Jézussal időben találkozott. Emberi sorozat, isteni sorozat. Sorrend, amelyről a mennyben döntöttek: *„Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint, eltemették, és feltámadt a harmadik napon az Írások szerint, és megjelent...”* Sorrend, akik legelőször majd utoljára megértették, hogy mi miért történt.

Nem az a lényeg, hogy ki az első vagy ki a második, ki hol áll a rangsorban, hanem hogy van-e önvallomásunk Jézus életéről, haláláról, feltámadásáról, megjelenéseiről.

9-11. vers

Pál apostol kendőzetlenül szól saját megtapasztalásairól. Legkisebb vagyok, tehát van önkritikája még a gyülekezet előtt is. Pál apostol nyíltan felvállal mindent. Nem tudni, hogy mit tudtak róla a Galaták vagy Korinthusiak, de elmondja, hogy ő nem méltó arra, hogy apostolnak nevezzék. Amikor önmagát bemutatja egy-egy levél elején mindig így fogalmaz: *„Pál, Krisztus Jézus szolgája, elhívott apostol, akit Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse evangéliumát, (Róm 1,1).”* Nem önjelölt az apostol, hanem elhívott szolga Isten akaratából. Ő szolgálatot kapott ott Damaszkuszban, méghozzá az apostolokhoz hasonlót. Látta az Urat és ez a dicsőség Őt megvakította.

Ő egy összetört egzisztenciával állt az Úr elé, és Isten tette azzá, ami: „Vagyok, ami vagyok.” Farizeus volt, kemény és dacos farizeus, akiből Isten választott edénye lett. Isten kegyelme által vált igazán küldötté. Isten szerető és elfogadó irgalma által került ő is mint egy utolsó láncszem a sorrend végére. Isten kegyelme nem lett hiábavaló az ő életében. Hiábavalóság. Hiába, hiába. Ez az ő megtérésének a háttere. Isten ereje térdre kényszerítette a keményszívű keresztyénüldözőt, és mélységet kellett megjárnia, hogy rádöbbenjen, Isten megálljt parancsolt mindannak, amit eltervezett. Megkezdődik nála az új élet, úgy hogy átáll Isten katonái közé.

A tanítvány azáltal tanítvány, hogy Krisztus kegyelme átformálta. Őt, a szűklátókörűt Isten meggyúrta kegyelme által. Irgalma behatolt oda, ahová senki sem tudott. A Feltámadott oda látott, ahová senki sem látott. Az üldözőből lett üldözött. Méltatlan, mert üldözte Jézus Krisztus követőit. Méltatlan, mert bűnt követett el. A megátalkodott Saul, akinek mindenben igaz volt, Pállá formálódott, aki hitet ébresztett a korinthusiak szívében. Isten kegyelme nem hiábavaló. Hányan ma is megkérdőjelezzük, akik felemás igában élnek: MIKOR URAM? Mikor lesz változás? Ne félj, az ellenségből, a tagadóból, a hitetlenből, a nagy teológusból, a még nagyobb erkölcsöszből, lehet hitben járó ember. Isten kegyelme kell hozzá. Isten kegyelme nem hiábavaló, mert elvégzi, amiért küldetett. Isten kegyelme áradt és még ma is árad levelein keresztül a mi életünkbe is, olyan személyen keresztül, aki méltatlannak tartotta magát a szolgálatra. Így lettetek hívókké. Igen a méltatlanok, a megtalált bűnösök, a kiküldöttek bizonyágtétele nyomán, lettünk hívókké. Pál apostol legvégül nemcsak a saját, de mások apostolságáról beszél. Nem kizárólagosan Ő, hanem mindenki, akit megtalált a kegyelem, annak drága hirdetőjévé válhat. Apostolok, mások szolgálata, hitre jutást eredményez. Vigyázzunk, hogy ne csak mi létezzünk a gyülekezet előtt, hanem mindenki, akik előttünk jártak. Minden szolgálatttevő. Pál apostol nem feledkezik meg az apostolokról, akik szolgáltak Korinthusban. Vigyázzunk, mert nemcsak bennünket érintett meg a kegyelem, hanem az előttünk és az utánunk szolgálókat is. Ne ítéljük el, hanem neveljük,

vezessük, pásztoroljuk a gyülekezetet úgy, hogy a mellettünk lévő szolgálattelvőket is számba vesszük és imádkozunk értük. Mindenki, minden apostol fontos.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „A mi Urunk, Istenünk irgalmas és megbocsát (Dán 9,9).” Ámen.

Ének: 357.dicséret: 2-7: „Jézus, én Megváltóm, él ...”

Túrmezei Erzsébet

AZ ALKALOM

Jön... elmegy... többé nem látod soha.
Szobádba száll, mint csillogó madár...
s ha nem csukod be jól az ablakot,
huss, odafönn a kék magosba jár.

Úgy csillan meg, mint napfelköltekor
a réten villogó gyémántszemek...
s ha meg nem látod, percek múlva már
fűszálakon csak fájó könny remeg.

És neked már csak fájó könny marad
befátyolozni vétkes, vak szemed.
Nem adtad akkor... most már nincs kinek.
Nem tetted akkor... most már nem lehet.

